

Кир Буличов

Домашен пленник

1.

Известният учен и изобретател професор Лев Христофорович Минц живееше на улица „Пушкинска“ №16. Носеше добра и отзивчива душа и смяташе, че е задължен да помага на човечеството. Тая слабост на професора използвана на първо място съседите. Бяха посредствени хора, не обичаха да надничат в бъдещето и често пилееха таланта му за дреболии. Могат да се посочат доста примери.

Изчезна котката на Гаврилова. Тя веднага се втурна, обляна в сълзи, при професора. Лев Христофорович заряза работата си по откриването на невидимостта и до вечерта сътвори единствения в света „търсач на котки“, който можеше да издири всяка животинка по едно единствено косъмче. Котката намериха в парка за отдих и култура на високо дърво, откъдето се оказа невъзможно да бъде свалена или подмамена. Тогава Лев Христофорович на място измайстори от клончета, пръчки и сака на едно момченце-ентомолог, което притича наблизко, уникален „сваляч на котки от дървета“. А за да утеши момчето, направи му от кибритени кутийки и изгоряла електрическа крушка „безотказен капан за редки перурди.“ И тъй почти всеки ден...

Съседите оцениха особено своя професор, когато изпълни молбата на стареца Ложкин, който си бе строшил изкуствената челюст. Накара Ложкин да изхвърли челюстта на боклука и да си намаже венците със специално изобретеното средство за растене на зъби, приготвено от екстракт от крокодилова опашка. След два дни на стареца му пораснаха множество заострени зъби. Все пак по-добре, отколкото изкуствена челюст.

Веднъж Корнелий Удалов попита жена си:

– Ксюша, не ти ли се струва, че оплешивявам?

Удалов отдавна си беше плешив и всички бяха свикнали с това.

– От дете си си плешив – отсече Ксения, отвлякла се от приготвянето на закуската.

– Дали да не прескоча до Лев Христофорович? – попита Удалов.

– На тебе няма да ти помогне – каза Ксения.

– Защо? Ей на, на Ложкин му покараха нови зъби.

– На теб това съвсем не ти е притрябвало! – ядоса се Ксения. – На нея й трябва!

– На коя?

– На тая, дето не ѝ уйдисва твоята плешивина!

– А твоята ревност – каза Удалов – минава всякаква граница.

– Шпионите минават граници – отвърна Ксения, бършейки протеклата сълза. – А моята ревност вечер след вечер си стои самотна у дома.

Упреците бяха напразни, но за да не дразни жена си, Корнелий веднага се отказа от идеята си. Ксения взе тая отстъпчивост за признание на вината и се разстрои още повече. А когато Удалов каза, че утре, в събота, отива за цял ден за риба, Ксения болезнено прехапа устна и се загледа в голямата снимка в рамка, където ръка за ръка се кипреха Корнелий и Ксения в деня на сватбата им.

И хич не е за чудене, че щом Удалов отиде на работа, Ксения се втурна при професора.

– Лев Христофорович! – примолви се тя. – Не мога да търпя повече! Помогни ми!

– С какво мога да ви бъда полезен? – учтиво попита професорът, откъсвайки се от научната статия, която пишеше.

– Не мога повече – каза Ксения. – Дори ако наистина отива за риба, мене ме душат подозрения. Извънредно ревнива съм. Направо бих го заключила в стаята и никъде не бих го пускала.

– Ами работата му? – изуми се Лев Христофорович. – А задълженията му към обществото?

– Той има задължения към семейството си – отрязва Ксения. – Освен това аз бих го затваряла само в почивните дни или вечерта.

– Едва ли е реално – каза Минц. – И не влиза в моята компетенция.

– Влиза – възрази Ксения. Настани се на свободния стол, сложи ръце на корема си и даде да се разбере, че няма да мръдне оттук. – Мисли, нали затуй си професор, за да пазиш семейството.

– Нямам понятие – разпери ръце Минц. – Трудно е да удържиш в къщи мъж на средна възраст.

– Тогава разболея го за малко от паралич – каза Ксения.

– Безчовечно е. – Минц погледна под око статията си, която лежеше на бюрото. Най-много отвсичко на света му се искаше да се върне към нея. Ала беше невъзможно да се отърве от Ксения Удалова, без да я украти. Минц хвърли поглед към шкафа с епруветки и колби, където се пазеха всевъзможни химически и биологически препарати, и нищо не измисли. Тогава Ксения каза:

– Понякога ми се иска моят Удалов да е мъничък, бих го носила в чантата си и никога нямаше да се разделяме... Обичам го, тоя глупак.

– Мъничък... – Минц пристъпи към шкафа. Имаше някакъв шанс

да се върне към статията си. Там е работата, че наскоро управлението на горското стопанство се обърна към него с молба да им помогне да се отърват от наплодилите се вълци. Както винаги, Минц подходи към проблема необичайно. Разработи средство за смалвяване на вълците до размерите на скакалец. По този начин запазваше броя на хищниците и спасяваше добитъка от гибел – вълкът-скакалец не би могъл да нападне крава. Наистина изобретението се затормози, защото Минц не можеше да удължи действието на препаратата...

Професорът взе от полицата флакон с жълти гранулки, отсипа няколко в книжка и ги подаде на Ксения.

– Разчитам на вашето благоразумие – каза той. – Прилагайте средството само в краен случай. Когато почувствувате реална заплаха за семейния ви живот. Ако съпругът ви глътне това хапче, ще стане мъничък за период от двайсет и четири часа. А сетне без последствия за здравето му ще възвърне нормалния си вид. Ясно ли е всичко?

– Благодаря ви, професоре – рече Ксения от сърце, като поемаше пакетчето с хапчетата. – От свое име, от името на децата, на всички жени по нашата планета. Сега ще им дадем да се разберат!

Но Минц не чу последните необмислени думи на жената. Вече се бе устремил към бюрото. Професорът страдаше от слепотата, присъща на някои гении. Забравяше за потенциалната опасност, която неговите открития биха донесли на света, ако попаднат в ръцете на хора, нездрави за използването им. Минц не знаеше, че дори тия скромни подаръци, дето бе направил на съседите си, съвсем не винаги водеха до щастлив завършек. Защото момченцето-ентомолог, на което Минц подари „безотказния капан за редки пеперуди“, започна с негова помощ да отмъква вишни от училищната градина, заради което собственият му баща го напердаши здравата, а котката, дето я намериха и смъкнаха от дървото, задигна свинска пържола от щанда на магазина и предизвика голям скандал. Що се отнася до Ксения, тя беше типична представителка на племето съвременни любещи жени и като такава също не мислеше за последствията.

2.

Удалов се върна от службата по-рано от обикновено, защото искаше да се наспи, преди да отиде за риба. Стягаше такъмите и проверяваше пръчките, когато Ксения внесе супата, в която беше разтворила хапчето, и каза със сладък глас:

– Ела да хапнеш, експериментирания.

Ксения беше в щастливо, но тревожно настроение. Вярваше на Минц, не се съмняваше, че ако лекарството заплашваше с нещо лошо мъжа ѝ, професорът нямаше да ѝ го даде. И все пак го изпробва: преди час нахрани с едно хапче котенцето, то стана по-малко от хлебарка и изчезна някъде.

Ксения приготви старата чанта, сложи на плоското ѝ дъно памук и кадифено парцалче, провери закопчалките и я постави на скрина.

– Какъв съм аз? – учуди се Удалов.

– Експериментираният.

– Аха – съгласи се Удалов, който беше свикнал да не обръща внимание на думите на жена си. – Ще ме събудиш ли в пет и половина?

Ксения реши да му даде последна възможност да се поправи.

– Корнюша – каза тя. – Да беше отишъл друг път за риба, а? Да вземем утре децата и да наминем към Антонина?

Като чу името на леля Антонина, Удалов изтръпна.

– Почакай – не го остави да отговори Ксения. – Има половин година, как не сме ходили у Антонина. Обижда се вече. Пък ако не искаш, да отидем у Семицветови, а?

Удалов само поклати отрицателно глава. Изобщо не взе да си губи времето с възражения.

– Или на кино. А?

– Иди – отвърна Удалов кратко и това реши съдбата му.

Ксения сложи пред мъжа си чинията, а тя застана до него с парцал в ръка, за да го подхване, ако почне да пада от стола.

Удалов беше гладен, затова, без да се помайва, седна, взе лъжицата и засърба супата.

– А къде е хлябът? – попита. – Забравила си да дадеш хляб.

– Сега – отвърна Ксения, но не се помръдна, защото се страхуваше да остави мъжа си сам.

– Че дай де – рече Удалов и в този миг започна да се смаява.

– Ау – каза той, още непроумял къде се дяна чинията и защо главата му е под масата.

Ксения го подхвана с парцала под мишницата, измъкна го от дрехите и с радост усещаше как Корнелий се свива в ръцете ѝ като балон, на който са изпуснали въздуха. Той явно се опомни, дърпаше се, съпротивляваше се, ала силищата му беше като на мятащо се птиче и затуй Ксения без много усилия и без да го вади от парцала, го мушна в чантата и го изгърси на памука.

Корнелий още нищо не можеше да проумее. Разбра, че се намира в тъмен дълбок погреб, на твърди жилави стъбла, върху нещо като избеляла слама, отгоре се мярка огромно лице, което като в кошмар му напомня някого и се усмихва. Устата, в която би се побрал, ако се посвиеше, целият Удалов, зяпна широко и от нея се изгърколяха тежки, гръмовни думи:

– Добре ли ти е, пиленцето ми?

И тогава Удалов разбра, че лицето е на жена му, по-точно не нейното, а на някаква великанка с чертите на Ксения Удалова. Примижа, за да отпъди видението и да се върне на масата, при недоядената супа. Но острата слама под ръката му не изчезна и Удалов се ошипа по страната, с което предизвика оглушителния кикот на чудовището.

– На никаква риба няма да отидеш – каза тогава Ксения. – Ще си поседиш у дома. Със семейството си. Благодаря на Лев Христофорович, че съжали горката жена. Сега, безсрамнико, поне в почивните дни няма да се отделя от теб.

Но като видя, че човечето в чантата се замята, осъзнало най-сетне цялата беда, която го е сполетяла, Ксения му заприказва ласкаво:

– Корнюша, за твое добро е! Все тая моя любов е виновна. Цял век не бих се отделила от теб, щях да те милвам, да те глезя.

Отгоре надвисна голям колкото него пръст, нежно го погали по главата, като за мъничко не съдра последните му косъмчета. Удалов се изхитри и захапа края на пръста.

– Ама какво има, пиленце, защо се бунтуваш? – огорчи се Ксения. – Ще поседиш мъничко, ще дойдеш на себе си. Ще разбереш, че така е по-полезно. После ще погледаме телевизия. В клетката на канарчето ще те настаня. И без това седи празна. Дечицата няма да те видят. Като за първа вечер ги изпратих при мама, защото, както не си свикнал, можеш да измъдриш нещо излишно.

– Спри! – изкрещя Удалов. – Незабавно млъквай. Какво, откачихте ли с твоя Лев Христофорович? Като ви подбера по съдилищата! На

работа съм в понеделник.

Ксения само поклати глава съкрушено и един неин косъм тупна тежко като въже до Удалов.

– Утре вечерта – каза Ксения – ще си бъдеш като преди. Искаш ли да похапнеш?

Удалов рухна на памука и зарови лице в дебелия му жилави влакна. Обидно му беше. Отиде риболовът. Ксения предполагаше, че неговият протест скоро ще се уталожил и тогава ще може да си поговори с него спокойничко и даже ще успее да получи съгласието му да прекарва в клетката на канарчето почивните дни. Веднага ѝ дойде на ум колко поикономично ще бъде: мъничкият Удалов ще изядва колкото едно птиче. Не, както всички знаят, Ксения не е жестока жена. И тя честно смяташе, че щом даде урок на мъжа си, щом успее да получи обещанието му да отделя повече време на семейството и съгласието да ходи на гости у Антонина и другите роднини, веднага ще го пусне на свобода. Ама Удалов трябва да проумее, че няма друг изход. Ако вземе да се инати, винаги може да му пробута пак жълтото хапче. Не би се отказал от домашната храна – не е свикнал с друга.

Но Удалов мислеше иначе. Не беше се примирил. Канеше се да продължава борбата, защото беше дълбоко оскърбен и жадуваше за мъст – от развод с жена си до убийството на изобретателя Минц.

Ксения затвори ципа на чантата и закопчалката. Удалов напипа в абсолютния мрак дебелия и дълъг Ксюшин косъм и захвана да плете от него стълба, за да се измъкне на свобода.

Ксения му свари кашичка от грис и я наля в чинийка за сладко. Капна там и медец, отчупи парченце сладкиш. Нека Корнюша се порадва, той много обича сладичкото.

– Добре ли ти е, пиленце? – попита Ксения.

Малкият мъж ѝ харесваше дори повече от големия. С удоволствие би го носила на дланта си, но се страхуваше, че ще я драска. Удалов легеше неподвижно на дъното на чантата.

– Корнелий – каза Ксения, – не се преструвай.

Корнелий не помръдна.

– Корнелий – Ксения побутна мъжа си с пръст и той леко и безжизнено се преобърна на гръб. Опита се да премери пулса му, ала разбра, че тъй като нищо ще му счупи ръчичката.

Обляна в сълзи, Ксения извади мъжа си от чантата, положи го внимателно на дивана и се понесе към Минц. Нямахше го. Втурна се обратно в стаята и Удалов, който беше скочил и тичаше по дивана, търсейки

място, откъдето да слезе, едва смогна да легне отново и да заеме безжизнена поза. Ксения не обърна внимание, че мъжът ѝ не лежи на същото място. Проклинаше гласно Минц, който погуби нейния Корнелий, и вече се канеше да вика „Бърза помощ“, когато се усети – „Бърза помощ“ идва за хора – какво ще прави с птиченце?

Удалов сам се провали. Стори му се, че жена му се обърна, подскоки лекичко и направи малка прибежка до възглавницата на дивана. Ксения разбра лицемерието му и ужасно се оскърби.

– Ах, така ли? – каза тя. – Преструваш се? Плашиш най-близкия си човек, любящата те жена? Стой си тогава до утре в чантата. Ще поразмислиш.

Хвана го гнусливо с два пръста, сякаш държеше гъсеница, и го хвърли в нея.

Удалов се понатърти леко и прокле нетърпението си. Отново се зае със стълбата.

Ксения се отказа да го храни. Нека се поизмъчи. Е, наистина сложи в чантата напръстника си и му обясни:

– Това ти е за нощно гърне. Разбра ли?

– Мразя те – отвърна Удалов горчиво.

Обзе го безсилна злоба и той се разтича, размахвайки юмручета, като потъваше до колене в памука.

– Ах, така ли? – повтори Ксения, седна пред телевизора и го увеличи докрай, за да не чува упреците и оскърбленията. А дори и да дочуваше гласчето на мъжа си, повтаряше едно и също:

– За твое добро. Заради превъзпитанието ти.

Ала на душата ѝ не беше спокойно. Ксения получи това, което не би могла да придобие нито една жена на света – джобен мъж. Но тържеството ѝ беше непълно. Първо на първо, мъжът ѝ не искаше да бъде джобен, второ, нямаше с кого да сподели своя триумф. И тогава Ксения се реши.

Изключи телевизора на най-интересното място, затвори чантата и се запъти на гости у Антонина.

3.

По пътя от люлеенето на Удалов му приля. Престана да буйствува и само запуши уши, за да не слуша как Ксения размишлява на глас за бъдещия им щастлив живот.

Антонина не бе очаквала такива късни гости:

– Ксюша – рече тя. – Поканих ви за утре.

Антонина се славеше с невероятната си нетактичност.

– Нищо – отвърна Ксения. – Ние за малко.

– А Корнелий ще дойде ли? – попита Антонина. – Че моят спи. Ходи на мач. И като го е открил... Само баница не чакай. Баницата съм я запланувала за утре. Ще се наложи вместо теб да каня някой друг. Как си със здравето, Ксения? Краката не те ли притесняват?

Болни крака имаше не Ксения, а братовчедка ѝ Настя. Но Ксения не взе да възразява, пък и нямаше никаква възможност да възразяваш, щом си дошла при леля Антонина.

– Влез де – каза Антонина, – какво стърчиш в антрето?

Ксения послушно мина в стаята, натъпкана с мебели, защото Антонина обичаше да купува нови неща, ала сърце не ѝ даваше да се раздели със старите.

На кушетката, притисната между два бюфета – новия и стария, – лежеше Антонининият мъж Генадий, сух, жилест и дългонос като нея, и покрил главата си с вестник, се правеше, че спи – лелееше надеждата, че няма да го закачат и ще отидат в другата стая.

– Ставай – каза строго Антонина. – Занимавай гостите. Отивам да сложа чая. Няма по-лошо от гостенин в никое време. А твоят къде е?

– С мен – лукаво отвърна Ксения.

– А – съгласи се Антонина, която както винаги недочуваше и бе заета със собствените си мисли. – Никога не идва у нас. Много е важен. Ставай, Генадий, ставай.

И Антонина отиде в кухнята, като остави Ксения на грижите на мъжа си, който тъй и не махна вестника от лицето си.

Друг път Ксения може би щеше да се обиди и да си тръгне. Но сега разбираше, че се е домъкнала у хората не навреме и сама си е виновна. Ала стремежът да учуди роднините си потисна всички други чувства и Ксения послушно седна до масата, сложила чантата пред себе си на покривката.

След пет-шест минути, през които в стаята цареше тишина, нарушавана само от демонстративното похъркване на Генадий, се върна Антонина.

– Тъй си и знаех – каза тя. – Ти, глупачката, си седиш кат някоя квачка, а моят се прави на спящата красавица. Е, ама туй вече на нищо не прилича.

Докато бързо и спорно слагаше масата, Антонина открадна секунда, за да дръпне мъжа си за крака.

– А, племенницата – рече Генадий, сякаш наистина сега се събуждаше. – А къде е Корнелий?

– Тук е.

– Аха – каза Генадий. По чорапи дойде до масата и седна срещу Ксения. – И аз не понасям ходенето по гости. Женски приказки и толкоз. Не, мене не можеш помъкна. А Корнелий даже го уважавам за твърдоглавието.

Корнелий се размърда в чантата и тя потрепна, а Ксения я дръпна към себе си.

– Шшъът! – каза строго.

– Какво? – учуди се чичо Генадий.

– Не на тебе – рече Ксения. – Аз на Удалов.

Удалов повече не помръдна. Уплаши се, че може да го покажат, а това унижение беше по-страшно от смъртта.

В това време Антонина донесе самовара. Седнаха да пият чай.

– Махни чантата от масата – каза Антонина на племенницата си. – Не е редно да държиш чантата си на масата.

Ксения се усмихна, но махна чантата, сложи я на пода между краката си, да не би някой случайно да я закачи, защото много обичаше своя Корнелий. От гласъка Корнелий изохка: „О-х!“

– Все пак – каза Ксения със сладък глас, за да заглуши вика на мъжа си и да насочи разговора към нужната тема, – ако зависеше от мен, аз мъжете далече не бих ги пускала. Е, хубаво, поработил, прибрал се у дома – и дотука.

– Намъчих се цял живот – отвърна Антонина троснато. – Цял живот.

– Те това е високомерие и тщеславие – каза чичо Генадий. – Няма ли да ни сипнеш по мъничко по случай празника?

– Млък – отвърна Антонина. – Да се пие сам е алкохолизъм. Нали чете в списание „Здраве“.

– Ако е по една малка – не е алкохолизъм, а удоволствие. Пък и

Ксения няма да откаже. Нали няма да се откажеш, Ксюша?

Чичо Генадий гледаше племенницата си с надежда.

– Не отказвам – отвърна Ксения. – И Корнелий няма да се откаже.

Тук вече леля Антонина не издържа.

– Ксюша, добре ли си? – попита. – Ако има нещо, – да ти дам аспирин. Забелязах аз, да не мислиш, че съм глуха. Само повтаряш – с мен е Корнелий, до мен е Корнелий. А пък ние нали виждаме, че го няма. Каж си всичко. Да не би да си е отишъл, а? Нещо да е станало? Или си е намерил някоя?

– Ох, не, лельо Антонина – каза Ксения. Тя просто грееше от задоволство. – Само че трябва да знаеш как да се отнасяш с мъжа си. Ето на, ти цял живот си прекарала с чичо Генадий, а той те избягва.

– Аз от нея в Австралия бих избягал, при антиподите – потвърди Генадий. – Може чак в Сахалин да запраща на работа.

– Млък – отвърна Антонина. – Все едно няма да ти дам да пиеш.

Сетне се обърна към племенницата си и назидателно рече:

– Мъжа не можеш го удържа. Мъжът е такова диво животно, че изисква свобода. Тъй че свиквай. Нито за себе си ще го вържеш, нито в чанта можеш го сложи.

– Точно така – каза чичо Генадий.

Настъпи мигът на Ксениното тържество.

– Някой няма да може – рече тя. – Ама някой ще го сложи.

С тези думи измъкна чантата изпод масата, настани я до чашата и отваряйки я, каза:

– Лельо, я налей чай на Корнелий. Че той не ми е вечерял.

Измъкна от чантата съпротивляващото се голо човече и с два пръста го сложи на масата.

– Ето го моя миличкия – рече тя.

Миличкият се беше свил и бе готов да заплаче от срам.

– Господи – каза Антонина, – какво си направила с мъжа си, безобразнице?

– Намалих го – отвърна Ксения – до удобна големина, та да мога да го нося със себе си и да не се разделяме в почивните дни. Добри хора ми помогнаха, дадох ми средство.

– Не бива така – каза Генадий. – Прекалено е. Ако вие, женорята, вземете да докарвате мъжете си до такова състояние, това няма да ви се разминне така лесно.

– Няма да мине! – запищя като комар Удалов. – Искам развод! Пред свидетели!

– Не бързай – каза разсъдливата Антонина. – У свои си, не се тревожи. Ние тук семейно ще уредим всичко.

После погледна Ксения с укор.

– И защо така, Ксюша? Да го е срам пред хората. Че нали на работа трябва да ходи, а как ще иде такъв жалък? Кой ще го слуша? Ами ако утре го извикат в градския съвет?

– Искам развод! – настояваше Удалов.

Беше забравил голотата си и тичаше между чашите, мъчейки се да се промъкне към Ксения; а тя го отместваше с лъжичката от края на масата, за да не падне.

– Че помълчи де – каза му Антонина. – Покрий си срамотиите. Не си мъничък.

Удалов се опомни, метна се към чайника, но не можа да се скрие зад него и в пълно отчаяние се хвана за края на половинкилограмовия буркан със сладко, повдигна се и се прехвърли вътре.

– Не се безпокойте, леличко – каза Ксения и следеше Удалов да не потъне. – Това е само за почивните дни и празниците. До понеделник ще се оправи.

– Не одобрявам – отсече Антонина.

Тя много неща не одобряваше. И вдигаше пара не от любов към Удалов, и не от жалост, а от страх пред всяко нововъведение, па макар на пръв поглед и удобно за жените.

– А ти излизай – строго заповяда Антонина на Удалов. – Заради тебе трябва да хвърлям храната.

– Ами че извади ме – изписка Удалов. – Сам не мога да изляза.

Гласчето му беше станало слабичко, едва се дочуваше от буркана.

– Пчела – развика се той.

Наистина над него кръжеше пчела, прицелваше се. И спокойно можеше да нажили Удалов до смърт. Сега много неща го заплашваха със смърт.

Ксения скочи, взе кърпата и подгони пчелата, а Антонина колкото повече гледаше това безобразие, толкова по-сърдита ставаше, помрачня и даже млъкна съвсем, защото ядът ѝ трябваше да се набере в нея като пара в котел, преди да избухне.

Почувствувал това, чичо Геннадий не си губеше времето напразно, ами стана тихичко, намигна на Удалов, към когото изпитваше съчувствие, и на пръсти отиде до бюфета, отвори го, сипа си във водна чаша, а на Удалов в ракиена, която, макар и мъничка, за него беше като кофа.

Като изгони пчелата, Ксения извади с два пръста Удалов от

сладкото, наля в чинийка гореща вода, духна, за да не опари мъжа си, и го натопа в нея. Беше му горещо, съпротивяваше се, а Ксения го миеше от сиропата и плодовете и нареждаше:

– Потърпи, пиленце, потърпи, маценце.

– Виж какво, Ксения – избухна най-сетне леля Антонина. – Не съм те канила днеска. Тъй че можеш да си вървиш. От мен да мине, няма да се жалвам в милицията от твоето поведение, но на майка ти непременно ще съобща. Доживяхме. С голо джудже ми се появи. А ти, Генадий, скрий чашките. Не е време за пиене!

– Тоня – каза Генадий миролюбиво, но остави чашата и отместа ракиената от Удалов.

– Може в Париж така да постъпват с мъжете си, но у нас не ще позволим такива работи. В краен случай ще пиша във вестника. Там ме знаят. Че то какво, днес аз теб, а утре ти мен – човек за човека е вълк, така ли?

– Лельо Тоня – опитваше се да възрази Ксения. – Ама аз за негово добро. За да не пие, да не скита, да си седи у дома. Та това е любов!

Но Антонина прекрачи до Генадий, вкопчи се в побелелите му коси, сякаш се уплаши, че наистина може да се смали, и каза твърдо:

– Аз няма да позволя да обиждат моя. Нека си е калпав, па и гуляйджия, ама такъв ми се е паднал, няма да го сменям. Карай с твоите щуротии, щом си решила, но нас остави на мира. И ако посмееш да дойдеш още веднъж в къщата ми с тоя изрод, от прага ще те изхвърля. Върви си.

Антонина още веднъж погледна бившия Удалов, изгубил дар-слово от мъки и унижения, и по бузите ѝ неочаквано потекоха сълзи.

Ксения разбра, че няма повече работа в тая къща. Бързо набута мъжа си в чантата и тръгна, без да си допие чая. Антонина не я изпрати, а когато племенницата ѝ си отиде, каза през сълзи:

– Ако ти се иска, пийни си мъничко.

– А, не, благодаря – отвърна Генадий, който също бе потиснат от тая тежка сцена.

Антонина седна, подпря глава на ръката си и се замисли, че щастие е мъжът ти да си е нормален размер, и малко се безпокоеше да не би старецът от глупост да вземе да я напъха в някоя чанта, та да не мърмори. И си даде дума да се сдържа и да не му натяква постоянно. И удържа на думата си цели два дни.

Ксения вървеше към къщи бавно, разстроена от кавгата, чантата в ръката ѝ се поклащаше и подхвърляше Удалов от единия край в другия.

Домашен пленник

Той се вкопчваше в памука, стенеше и се мъчеше да доизлиже вишнево-то сладко от себе си.

4.

Докато се прибра, Ксениното настроение малко се пооправи. Сложи чантата на тоалетката, между парфюмите и пудрата, и си легна да спи. Реши утре да покаже Удалов на приятелката си Рима, която работеше във фризьорски салон и много си падаше по модата. И Ксения щастливо заспа с тая мисъл, предвидливо затвори вратата към съседната стая, та Удалов да не я буди с виковете или стоновете си. Присъни й се, че всички жени в града вървят по улиците и носят в чантите си своите мъже или даже ги водят вързани със сини панделки. В дом номер шестнайсет спяха. Единствено Удалов се мъчеше като граф Монте Кристо в своя затвор и кипеше от жажда за мъст. Вече беше проверил всички шевове и ъгли на чантата, но тегелите бяха здрави, а конците им – като въжета, не можеш ги скъса. А нож няма. Дори джобното ножче остана в панталона, който загуби при смаляването.

Удалов подскочи, опитвайки се да стигне до тавана, но той беше далече. Тогава седна на памука и се помъчи да намери някакъв изход, мечтаеше как – стига да се измъкне оттук – завинаги ще се махне от къщи и само веднъж в месеца ще изпраща пари за отглеждането на децата. Жал му беше за тях.

Изведнъж му се стори, че таванът малко се приближи. И стените на чантата се приближиха. Независимо от непрогледния мрак усещането беше съвсем явно.

Удалов протегна ръка напред и тя се опря в плата. Стана и спокойно достигна капака. И тогава разбра, че действието на хапчето свършва.

– Ура, – каза той шепнешком, за да не събуди Ксения и да не наруши благоприятния процес на растежа.

Нито едно дете на света не се е радвало така, че пораства, както се радваше Удалов. Мъчителният плен свършваше. Без усилие прекара ръка по тавана, но ципът се затваряше отвън. Ставаше тясно. Наложил се да седне.

И тогава Удалов малко се поуплаши. Стените на чантата са здрави. Може като нищо и да се задуши. Растежът му все повече се ускоряваше. Удалов дори не успя да извика за помощ, когато се оказа здраво притиснат. Като напук чантата излезе здрава. Главата му потъна в раменете, а коленете отчаяно се впиваха в ребрата. И когато вече беше готов да закрепещи от болка и ужас, чантата се пръсна на парчета със страхотен

трясък, а Удалов се сгромоляса на пода. Трикрилото огледало стана на сол, някои по-големи парченца като картечен откос пронизаха стъклото на бюфета, прерязаха поред всички чешки винени чаши и празничния сервиз, а падналата отгоре кристална ваза, която Удалов получи преди осем години за победата си в градските състезания по городки¹, се изхитри да се вреже в етажерката с любимите стайни цветя на Ксения. Цветята заподскачаха нагоре-надолу, спасявайки се от нещастieto, и една от саксиите закачи полилея, висулките му затанцуваха ситно по прозорците и по все още оцелелите стъклени и порцеланови предмети в стаята. От полилея остана само една гола крушка, тя от само себе си се запали и освети помещението, из което, безсилни да се спрат, на вси страни се носеха разбити и изпотрошени предмети.

Удалов слушаше тоя грохот и наблюдаваше разрушението, сякаш беше на любим балетен спектакъл, защото го водеше чувство за мъст и чувството му бе удовлетворено. И колкото повече разрухата на стаята, в която бе извършено посегателството спрямо най-скъпото му – личната свобода, се приближаваше към своя край, толкова повече Удалов се изпълваше с вътрешно удовлетворение и дори удоволствие. Вече не се сърдеше нито на жена си, нито на прекалено изобретателния Минц.

Когато след минутка и половина Ксения, ръсейки по пътя ролките си, нахълта в стаята, пред очите ѝ се откри ужасяващата картина на пълния разгром. А на пода, наред всичко това, гол-голеничък седеше Корнелий Удалов и стягаше въдиците си – нали не можа да го стори преди вечеря. Нищо време оставаше до тръгването му за риба.

Преди да припадне, Ксения успя да попита:

– И всичко това... ти ли...?

– Не, ти – отвърна Удалов, прегризвайки кордата.

КРАЙ

---

1. Городки – руска народна игра, подобна на кегли. – Б. пр.

© Кир Буличов
© Нина Ракева, превод от руски

Кир Бульчѐв
Домашний пленник

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2000
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1220>]